

BERAAT EDEN SANIKLAR MÜDAFİİNİN VEKÂLET ÜCRETİ

Av. Coşkun ÖZBUDAK*

* Ankara Barosu.

1. GİRİŞ

Bilindiği gibi, Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi (AAÜT), beraat eden sanık yararına vekâlet ücretine hükmedilmesi kuralını da içermektedir.

Ceza yargılaması uygulamasında mahkemeler bu hususta oldukça cimri davranmakta ve müdafii, müvekkilinin beraat etmiş olduğu bir hükmü vekâlet ücreti yönünden temyiz edip etmeme ikilemiyle karşı karşıya bırakmaktadır.

Neyse ki bu sorun “beraat eden sanık yararına vekâlet ücretine hükmedilmesi gerektiği” yönündeki yerleşik kararlarla, en azından Yargıtay uygulamasında çözüme kavuşturulmuştur.

Yargıtay’a göre:

“(…) avukatlık ücretinin yargılama giderlerine dahil olduğu ve hükümde yargılama giderlerinin gösterilmesi gerektiği hususları 5271 sayılı CYY’nın 324. maddesinin ilk üç fıkrasında şöyle düzenlenmiştir:

“(1) Harçlar ve tarifesine göre ödenmesi gereken avukatlık ücretleri ile soruşturma ve kovuşturma evrelerinde yargılamanın yürütülmesi amacıyla Devlet Hazinesinden yapılan her türlü harcamalar ve taraflarca yapılan ödemeler yargılama giderleridir.

“(2) Hüküm ve kararda yargılama giderlerinin kimlere yükletileceği gösterilir.

“(3) Giderlerin miktarı ile iki taraftan birinin diğerine ödemesi gereken paranın miktarını mahkeme başkanı veya hâkim belirler.”

“CYY’nın ‘beraat ve ceza verilmesine yer olmadığı kararı verilmesi halinde gider’ başlığını taşıyan 327. maddesinde ise;

“(1) Hakkında beraat veya ceza verilmesine yer olmadığına karar verilen kişi, sadece kendi kusurundan ileri gelen giderleri ödemeye mahkûm edilir.

“(2) Bu kişinin önceden ödemek zorunda kaldığı giderler, Devlet Hazinesince üstlenilir.’ hükümleri yer almaktadır.

“(…) Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin 13/5. maddesinde ise; ‘Beraat eden ve kendisini vekil ile temsil ettiren sanık yararına hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedilir’ denilmektedir.

“5271 sayılı CYY ile Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin açıklanan hükümlerine göre beraat eden sanığın, hakkında açılan kamu davasında, kendisini savunmak için yardımından yararlandığı müdafie ödemek zorunda olduğu vekalet ücretinin, Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinde yazılı miktar esas alınmak suretiyle Devlet Hazinesine yükletilmesi yasaya uygun”dur^[1].

Ancak bu defa da aynı müdafinin birden fazla müvekkilinin beraatına karar verilmesi halinde vekâlet ücretine ne şekilde hükmedilmesi gerektiği hususunda mahkeme uygulamalarında sorunlar yaşanmaya başlanmıştır. Mahkemeler

[1] Yargıtay 4.Ceza Dairesinin 17.09.2008 tarih ve E: 2008/862, K: 2008/16994 sayılı kararı.

aynı müdafii birden fazla müvekkilinin beraatına karar verdiğinde, yalnız bir vekâlet ücretine hükmetmekte, gerekçe olarak da bu konuda AAÜT’de açık hüküm bulunmamasını göstermektedirler.

Bu çalışmada, aynı müdafii birden fazla müvekkilinin beraatına karar verilmesi halinde vekâlet ücretine ne şekilde hükmedilmesi gerektiği sorusuna cevap aranacaktır.

2. İNCELEME

5271 sayılı Ceza Muhakemesi kanununun (CMK) 324/1. maddesi uyarınca **“tarifesine göre ödenmesi gereken avukatlık ücretleri”** yargılama giderlerindedir.

AAÜT’nin **“Ceza davalarında ücret”** başlıklı 13. maddesi de şöyledir:

“(1) Kamu davasına katılma üzerine, mahkumiyete karar verilmiş ise vekili bulunan katılan lehine Tarifenin ikinci kısım ikinci bölümünde belirlenen avukatlık ücreti sanığa yükletilir.

“(2) Ceza hükmü taşıyan özel yasa, tüzük ve kararnamelere göre yalnız para cezasına hükmolunan davalarda tarifeye göre belirlenecek avukatlık ücreti hükmolunan para cezası tutarını geçemez.

“(3) CMK 141 ve devamı maddelerine göre tazminat için Ağır Ceza Mahkemelerine yapılan başvurularda, Tarifenin üçüncü kısmı gereğince avukatlık ücretine hükmedilir. Şu kadar ki, hükmedilecek bu ücret ikinci kısmın ikinci bölümünün onuncu sıra numarasındaki ücretten az olamaz.

“(4) Çocuk mahkemelerinde görülen davalarda, asliye ceza; çocuk ağır ceza mahkemelerinde görülen davalarda da ağır ceza mahkemeleri için Tarifenin ikinci kısmının ikinci bölümünde öngörülen maktu ücretlere ilişkin hükümler uygulanır.

“(5) Beraat eden ve kendisini vekil ile temsil ettiren sanık yararına hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedilir.”

Bu hükümlerden hareketle konumuz bakımından hukuka uygun bir sonuca ulaşabilmek için ceza yargılamasının niteliği ve ayırt edici unsurları üzerinde durmak gerekmektedir.

Ceza hukuk, genel bir tanımlamaya göre, ceza yaptırımının uygulanmasını gerektiren hukuki ihlallerin, sapmaların nelerden ibaret olduğunu, bu husustaki kuralları ve esasları gösteren hukuk dalıdır.^[2]

Ceza hukukunda arana husus **“ceza ilişkisinin tarafları”**nı tespitten ibarettir. Ceza ilişkisi **“tipe uygun”** bir eylemin yapılması ile kurulmaktadır. Her kim bu

[2] DÖNMEZER, Sulhi – ERMAN, Sahir: Nazari ve Tatbiki Ceza Hukuku, İstanbul, 1987, s. 4

eylemi yapmışsa, ceza ilişkisinin tarafı da odur ve yalnız ona suçlu veya “*suç faili*” demek uygun olur.^[3]

Çağdaş hukuk düzeninde suç faili olabilmek için, insan olmak ve hayatta bulunmak gibi iki temel koşul söz konusudur.^[4] Bu koşullara 5237 sayılı TCK'nin 20/2. maddesinde: “*Tüzel kişiler hakkında ceza yaptırımını uygulanamaz. Ancak, suç dolayısıyla kanunda öngörülen güvenlik tedbiri niteliğindeki yaptırımlar saklıdır.*” denilerek yer verilmiştir.

Ceza sorumluluğunun şahsiliği, mevzuatımız bakımından Anayasal bir ilkedir. Anayasanın 38/6. maddesine göre: “***Ceza sorumluluğu şahsidir.***” Yine 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 20/1. maddesinde de “***Ceza sorumluluğu şahsidir. Kimse başkasının filinden dolayı sorumlu tutulamaz.***” kuralı bulunmaktadır.

Ceza sorumluluğunun şahsiliği kuralı ile kusursuz ceza olmaz kuralı, birbirinden ayrı hususlara ilişkin iki kural olmakla birlikte, bunlar arasında yakın bir ilişki bulunmaktadır.^[5]

Modern ceza hukukunda cezanın şahsiliği yanında kişiselleştirilmesinin de önem kazanmasının bir sonucu olarak, kişi, sadece kendi filinden sorumludur. Mensubu bulunduğu aile veya topluluğa dâhil olanların işledikleri suçtan sorumlu tutulmaz.^[6] Çok failli bir suçta sanıklardan birinin hukuki sorumluluğu bulunsadahi, suç işlediğine dair delil elde edilemediği takdirde hakkında beraat kararı verilmesi, cezaların şahsiliği ilkesinin bir gereğidir.^[7]

Bunun gibi, Anayasa Mahkemesine göre, cezanın şahsa değil, fiile göre tertibi de, “*ceza sorumluluğunun şahsiliği*” kuralının doğal sonucudur.^[8]

Anayasa Mahkemesi bir kararında:

“*Uzlaşmanın, her iki tarafın özgür iradelerine ve kabullerine dayanması nedeniyle, her sanık-mağdur uzlaşmasının ayrı şekilde yürütülmesi için doğası gereğidir. Zira, sanıklardan birisinin mağdur ile uzlaşması halinde, bu sonucun diğer sanık veya şüphelilere teşmil edilmesi ceza sorumluluğunun şahsiliği ilkesine aykırı olacaktır. Yasakoyucu uzlaşmada şikâyetin bölünmezliği veya sırayet ilkesinden farklı bir tercihte bulunmuştur. Bilindiği üzere, şikâyet ederken de şikâyetten vazgeçerken de mağdur, sanıklar veya şüpheliler arasında seçim yapamaz. 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 73. maddesinin (5) numaralı fıkrasında şikâyetin bölünmezliği ilkesine yer verilmiştir. Yasakoyucu şikâyetin bölünmezliği ilkesini uzlaşma kurumu*

[3] DÖNMEZER – ERMAN: age., s. 433

[4] DÖNMEZER – ERMAN: age., s. 434

[5] ÖZGENÇ, İzzet: Türk Ceza Kanunu Şerhi, Ankara, 2005, s. 280

[6] BAKICI, Sedat: Ceza Hukuku Genel Hükümleri, Ankara, 2008, s. 329, 330

[7] Yargıtay 2.Ceza Dairesinin 07.11.2007 tarih ve E: 2007/8444, K: 2007/14541 sayılı kararı

[8] Anayasa Mahkemesinin 22.12.1964 tarih ve E: 1963/166, K: 1964/76 sayılı kararı

açısından kabul etmemiştir. Ancak şikâyetin bölünmezliği veya sırayeti anayasal bir zorunluluk olmadığı gibi, yasakoyucunun bu ilkeyi her ceza kurumu açısından uygulamasını zorunlu kılan bir ilke de bulunmamaktadır. Önceki bölümlerde açıklandığı gibi, yasakoyucu bu konuda takdir yetkisini kullanmıştır.”^[9]

Demek suretiyle ceza sorumluluğunun şahsiliği ilkesine vurgu yapmıştır.

Yukarıdan beri yapılan açıklamalardan maksat, ulaşmayı amaçladığımız sonuç bakımından ceza hukukunun niteliğinin ortaya konmasıdır.

Konumuz açısından belirleyici olan AAÜT hükümlerinin yasal dayanağı, 1136 sayılı Avukatlık Kanunudur. Kanununun 168. maddesi uyarınca, AAÜT, her yıl Türkiye Barolar Birliği Yönetim Kurulunca, hazırlanarak Adalet Bakanlığına gönderilir. Bu tarife Adalet Bakanlığınca onaylandığı takdirde kesinleşir. 169. maddeye göre de: “*Yargı mercilerinin karşı tarafa yükletilecek avukatlık ücreti, avukatlık ücret tarifesinde yazılı miktardan az ve üç katından fazla olamaz.*”

1136 sayılı Kanununun 169. maddesindeki “*karşı tarafa yükletilme*” kuralının ceza yargılaması bakımından yasal dayanağı ise CMK’nin 324. maddesidir. Bu maddeye göre: “*Harçlar ve tarifesine göre ödenmesi gereken avukatlık ücretleri ile soruşturma ve kovuşturma evrelerinde yargılamanın yürütülmesi amacıyla Devlet Hazinesinden yapılan her türlü harcamalar ve taraflarca yapılan ödemeler yargılama giderleridir. Hüküm ve kararda yargılama giderlerinin kimlere yükletileceği gösterilir.*”

Her ne kadar CMK’nin 324. maddesinde “*Beraat eden ve kendisini vekil ile temsil ettiren sanık yararına hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedileceğine yönelik*” açık bir hüküm bulunmasa da, gerek maddedeki “*tarifesine göre ödenmesi gereken avukatlık ücretleri*” ifadesi ve gerekse dayanağını 1136 sayılı kanundan alan AAÜT hükmü, bu konudaki duraksamayı gidermektedir. Gerçekten de, “*Tarife hükmünün kanuni bir dayanağının bulunmadığı*” yönündeki görüş Yargıtay nezdinde kabul görmemektedir.^[10]

AAÜT’ye konumuz açısından baktığımızda, ilk tespit etmemiz gereken husus, Tarifenin amacıdır. Bize göre AAÜT, “*avukatı*” ve “*hukuki yardımı*” temel alan bir tarifedir. Kural da her hukuki yardım için ayrı vekâlet ücreti ödenmesidir. Bu kuralın istisnaları gösterilmiştir. Örneğin “*Müteselsil sorumluluk da dahil olmak üzere, birden fazla davalı aleyhine açılan davanın reddinde, ret sebebi ortak olan davalılar vekili lehine tek, ret sebebi ayrı olan davalılar vekili lehine ise her ret sebebi için ayrı ayrı avukatlık ücretine hükmolunur.*” (AAÜT md. 3/2), “*Aynı hukuki yardımın birden çok avukat tarafından yapılması durumunda, karşı tarafa bir avukatlık ücretinden fazlası yükletilemez.*” (AAÜT md. 4)

[9] Anayasa Mahkemesinin 01.10.20069 tarih ve E: 2006/106, K: 2009/124 sayılı kararı

[10] Yargıtay 4.Ceza Dairesinin 17.09.2008 tarih ve E: 2008/862, K: 2008/16994 sayılı, 19.04.2010 tarih ve E: 2008/10604, K: 2010/7389 sayılı kararları

Bizi bu sonuca ulaştıran hükümlerden AAÜT'nin 4. maddesi, hem AAÜT'nin; avukatı ve hukuki yardımı temel alan bir tarife olup, her avukat için ayrı vekâlet ücretine hükmedilmesi kuralını benimsediğine kanıt olmak, hem de bu kuralın bir istisnasını teşkil etmek gibi ikili bir işleve sahiptir.

Şöyle ki, bu Madde, varlığıyla, hem aynı tarafın her bir vekiline ayrı vekâlet ücretine hükmedilmesini önleyerek, Tarifenin anlayışının avukat ve hukuki yardım temelli olduğunu kanıtlamakta, hem de böylelikle avukatı ve hukuki yardımı esas alan anlayışa temel bir istisna getirmektedir. Bize göre bu maddenin asıl işlevi, (temel istisnayı da göstererek) Tarifenin avukatı ve hukuki yardımı esas aldığını ortaya koymasıdır.

Bu yönleriyle AAÜT'nin 4. maddesi de mahkemelerin, aynı müdafinin birden fazla müvekkilinin beraatına karar verdiğinde, yalnız bir vekâlet ücretine hükmetmesi ve gerekçe olarak da, bu konuda AAÜT'de açık hüküm bulunmamasını göstermesinin, hukuki temelden yoksun olduğunu göstermektedir.

Ayrıca AAÜT'nin konumuza ilişkin hükmü, “*Beraat eden ve kendisini vekil ile temsil ettiren sanık*”tan bahsetmektedir. Yukarıda ayrıntılı olarak açıklanmaya çalışıldığı üzere, çok failli bir suçta sanıklar hakkında beraat hükmü kurulması halinde, her sanık ayrı ayrı beraat etmektedir. Bir başka ifadeyle, her sanığın eylemi ayrı ayrı değerlendirilerek, suç oluşturmadığına yönelik ayrı ayrı hükme varılmaktadır.

Öte yandan birden fazla sanığın ceza kanununun aynı maddesindeki suçtan yargılanması da, aynı eylemden yargılandıkları anlamına gelmemektedir. Örneğin TCK'nin 257. maddesindeki “*Görevi kötüye kullanma*” suçundan yargılanan; biri amir, biri de memur durumunda olan iki sanığın eylemleri aynı değildir. Amirin eylemi, yasaya aykırı olarak talimat vermek/vermemek şeklinde olmasına karşılık, memurun eylemi bu talimatı uygulamak/uygulamamak şeklinde olacaktır. Böyle bir olayda sanıklardan biri beraat ederken diğerinin mahkûm olması, her ikisinin de beraat etmesi veya mahkûm olması olasılık dâhilindedir. Şu halde, uygulanan madde aynı olmakla birlikte, sanıkların eylemlerinin, bir başka ifadeyle, yasa kuralını ihlal biçimlerinin, dolayısıyla da beraat sebeplerinin farklı olduğu kuşkusuzdur.

Keza aynı yargılamada her iki sanığı savunma durumunda olan müdafinin (öyleymiş gibi görünse de) tek bir savunma yaptığını söylemeye de olanak yoktur. Nitekim yeterli bir savunma için, her bir sanığın; hangi eylemlerinin, hangi hukuki nedenlerle ve hangi deliller ışığında, neden suç oluşturmadığının ortaya konulması gerekmektedir. Bu yapıldığında da ortada tek bir savunma ve tek bir hukuki yardım bulunduğunu kabul etmek olanaksızdır.

Yine suçun kanuni tanımında yer alan, fiili birlikte gerçekleştirme (iştirak) halinde de aynı durum geçerlidir. Bilindiği üzere, 765 sayılı TCK'de daha ayrıntılı olarak düzenlenmiş bulunan iştirak hükümleri 5237 sayılı TCK'de “*filin*

işlenişi üzerinde kurulan hâkimiyet” ölçü alınarak düzenlenmiştir. 765 sayılı TCK uygulamasında “*asli maddi iştirak*”, “*asli manevi iştirak*”, “*fer’i maddi iştirak*” ve “*fer’i manevi iştirak*” gibi teorik kavramlarla açıklanan iştirak halleri, 5237 sayılı TCK’de “*faillik*”, “*azmettirme*” ve “*yardım etme*” maddeleri altında düzenlenmiştir. Bir suçun işlenmesi kapsamında yukarıdaki sorumluluk statüsünden birine sahip olan failer için aynı savunmanın yapılamayacağı kuşkusuzdur. Çünkü suç ve ihlal edilen yasa kuralı tek olmasına rağmen, her bir faille isnat edilen eylem (yasa kuralını ihlal biçimi) ve doğal olarak da savunma farklıdır.

Esasen beraat eden sanıkların müdafilerinin farklı avukatlar olması halinde, her bir sanık yararına ayrı ayrı vekâlet ücretine hükmedilecek olması da bizi aynı sonuca götürmektedir.

Daha da önemlisi vekâlet ücretine hükmedilebilmesinin asıl koşulu, kendisini vekil ile temsil ettirmiş olan “*sanığın beraat etmesi*”dir, avukatının kim olduğu önemli değildir. AAÜT hükmünün ifade biçiminden de anlaşılacağı üzere, somut durum, her bir sanığın kendisini vekil ile temsil ettirmiş olmasıdır. AAÜT gereğince, önemli olan “*vekil ile temsil edilmiş olma*”dır, vekilin aynı ya da ayrı avukatlar olması değildir.

Terminolojik açıdan bakıldığında da AAÜT hükmünün “*sanık*” şeklindeki ifade biçimi, ceza hukukunun yukarıda açıklanan ilkeleri ile uyumlu, hatta bu ilkelerin gereğidir. Zira her sanık kendi eylemine özgü hukuki nedenler uyarınca beraat etmiştir. Birlikte beraat hiçbir şekilde söz konusu değildir.

4. SONUÇ

Ceza hukukunda geçerli ve Anayasal bir kural olan “*ceza sorumluluğunun şahsiliği*”, avukat açısından, aynı dosya kapsamında müdafii bulunduğu her bir sanığın; hangi eylemlerinin, hangi hukuki nedenlerle ve hangi deliller ışığında, neden suç oluşturmadığının ortaya konulması şeklinde tezahür etmektedir. Bu durumda da tek bir savunma ve tek bir hukuki yardımdan söz etmek olanaksızdır.

Vekâlet ücretine hükmedilmesinin asıl ölçütü “*beraat eden sanık*”tır. Müdafii aynı olsa da gerçek olan her bir sanığın kendisini vekil ile temsil ettirmiş olmasıdır. Bu vekilin aynı ya da ayrı avukat olmasının, vekâlet ücretinin nasıl takdir edileceği noktasında hiçbir önemi bulunmamaktadır.

Bununla birlikte, hukuka uygun ve adil bir sonuca varabilme bağlamında başlıca hukuki aracın yorum olduğu da kuşkusuzdur.

Bir hukuk kuralını yorumlarken, izin verildiği ölçüde, hukukun genel ilkelerinin, o kuralın ait olduğu hukuk alanına ait ilkelerin ve ilgili mevzuat hükümlerinin bir bütün olarak değerlendirilmesi zorunludur.

Hukukçunun görevi kanunu uygulayarak, olguyu kanun gözü ile ölçmektir. Bu bağlamda kanunu yorumlamak demek, kanunun ruhunu ortaya koymak

demektir. Her kanun çeşitli etkenlerin ürünü olduğundan, kanunun gerçek anlamı ancak bu etkenlerin anlaşılmasıyla ortaya çıkabilir. Hukuk kuralında ifadesini bulan fikrin ortaya çıkarılmasında; kuralın lâfzî anlamı, tarihçesi, hukuk ve kanun sistemindeki yeri önemlidir. Ayrıca hukuk kuralının kıyasen uygulanması, kıyas edilecek hukuk kuralının niteliğine bağlıdır. Kural genel bir prensibi ifade ediyorsa kıyas mümkündür. Özel bir olgu için konmuşsa kıyas uygun değildir. Ancak bir normun “genel” veya “özel” olduğunu bize bildirecek olan, kuralın hukuk sistemindeki yeridir. Her kanun normu kanun koyucunun çarpışan menfaatlere biçtiği değer bir ifadesidir. Hâkimin kanuna bağlı olduğu ve ancak kanun çerçevesinde hüküm vereceği kuralı hâkimin, kanunun lâfzına bağlı olması demek değildir. Bunun anlamı şudur: Hâkim çarpışan menfaatlerin toplumsal değeri hakkında kanun koyucudan farklı bir hüküm veremez. Hukukçu her hangi bir maddeyi uygularken yorum faaliyetini yukarıdaki kurallar çerçevesinde, bilimsel bir şekilde yapmalı ve bulduğu yorum normunu mantıkla da kanıtlayabilmelidir.^[11]

Konuya ilişkin uygulamada ortaya çıkan hukuka aykırı sonuçların; hukuk kuralı yorumlanırken, izin verildiği ölçüde, hukukun genel ilkelerinin, o kuralın ait olduğu hukuk alanına ait kuralların ve ilgili mevzuat hükümlerinin bir bütün olarak değerlendirilmemesinden, yorum ve kıyas ilkelerinin doğru uygulanmamasından kaynaklandığı değerlendirilmektedir.

Hemen yukarıda atıf yapılan yorum ilkeleri bağlamında; eldeki konuya ilişkin kuralların sözel anlamı, tarihçesi, hukuk ve kanun sistemindeki yeri, kıyas yapılacak kuralların niteliği ve yasa (mevzuat) yapıcının amacı dikkate alınarak bir hükme ulaşma çabasının, adil bir sonuca varmayı mümkün kılacağı düşünülmektedir.

[11] E. HİRŞ: “Pratik Hukukta İlmî İspat ve Tefsir”, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, Yıl 1943 Cilt 1 Sayı 2, S. 192-199, <http://auhf.ankara.edu.tr/auhfd/auhf-dergisi/yil-1943-cilt-1-sayi-1-4/> (İndirme tarihi: 30.04.2011)

KAYNAKÇA

- BAKICI, Sedat: Ceza Hukuku Genel Hükümleri, Ankara, 2008
- HİRŞ Ernest E: "Pratik Hukukta İlmî İspat ve Tefsir", Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, Yıl 1943 Cilt 1 Sayı 2
- DÖNMEZER, Sulhi – ERMAN, Sahir: Nazari ve Tatbiki Ceza Hukuku, İstanbul, 1987
- ÖZGENÇ, İzzet: Türk Ceza Kanunu Şerhi, Ankara, 2005

YARGI KARARLARI

- Anayasa Mahkemesinin 22.12.1964 tarih ve E: 1963/166, K: 1964/76 sayılı kararı
- Anayasa Mahkemesinin 01.10.20069 tarih ve E: 2006/106, K: 2009/124 sayılı kararı
- Yargıtay 2.Ceza Dairesinin 07.11.2007 tarih ve E: 2007/8444, K: 2007/14541 sayılı kararı
- Yargıtay 4.Ceza Dairesinin 17.09.2008 tarih ve E: 2008/862, K: 2008/16994 sayılı kararı
- Yargıtay 4.Ceza Dairesinin 19.04.2010 tarih ve E: 2008/10604, K: 2010/7389 sayılı kararı